

glæða það ljós, er miklu meiri en gera mætti ráð fyrir, eftir mannfjölda og velmegun. Skal ekki orðlengja þarum að sinni. Hlutur Íslendinga hefir þar, að því er þekkingu á náttúrunni snertir, orðið mjög miklu minni en frændþjóðanna, og er það síst furða. En vér einir varðeitum hið forna tungumál Norðurlanda, þannig, að það er fyrir oss ekki dautt mál. Og á þessu máli hefir verið ritað sumt það merkilegasta, sem til er í bókmenntum mannkynsins. Það mun vera óhætt að fullyrða, hvort sem litioð er á skáldskap eða sagnfræði, að enginn rithöfundur á Norðurlöndum hafi jafn áhrifamikill verið og Snorri Sturluson. En ekki er vert að gleyma því, að vér þurftum Norðmanna við, til þess að koma oss í skilning um, hversu stórkostleg snilldarverk það eru, sem vér eigum Snorra að þakka. Er þar vikið að miklu vandamáli vor Íslendinga. Einu sinni voru þeir margir hér á landi sem vissu, að Snorri hafði samið ævisögu Egils Skallagrímssonar forföður síns, — og það af þeirri snilld, að varla hefir þar verið við jafnast, eða ekki — en enginn lét sér til hugar koma að segja frá því, ekki einu sinni Sturla Þórðarson, bróðursonur Snorra, sem þó hafði svo mikið af þessum frænda sínum lært, og svo merkilegur rithöfundur var sjálfur.

Það mætti rita langt mál til að sýna framá, hversu greinilega það kemur fram, þrátt fyrir alla erfiðleika, að hinni örsmáu íslensku þjóð er þó stórkostlegt hlutverk ætlað í menningarsögu mannkynsins. En ég ætla þó að sinni, að láta mér nægja að benda á það, sem líklega mætti nefna aðalerfiðleikann og stærstu hættuna á framfaraleið þjóðarinnar. En það er hinn tilfinnanlegi skortur á þeirri tegund þjóðrækni, sem svo ómissandi er til stuðnings þeim sem líklegir væru til að gera, eða jafnvel hefðu gert einhverjar þær uppgötvanir, eða hugsað einhverjar þær hugsanir, sem helst miðuðu til að gera skiljanlega þýðingu íslensku þjóðarinnar fyrir aðrar þjóðir, og jafnvel allt mannyn.

14. Sir Oliver Lodge og lífið eftir dauðann

Það má oft sjá spíritista vitna í Sir Oliver Lodge máli sínu

til stuðnings, og er slíkt ekki að furða, svo mjög sem hann var í hávegum hafður sem vísindamaður og háskólakennari. Og nú undanfarið hafa menn oft getað séð og heyrt þessi orð — úr ævisögu hans — eftir honum höfð: „Sannfæring mína um veruleika andaheimsins byggist á beinni reynslu og veruleika, en ekki á fræðikenningu.“

Það gæti e. t. v. orðið til nokkurs gagns, ef bent væri á, hversu varhugaverð þessi orð eru. Ef Sir Oliver hefði sagt, að sannfæring hans um sambandið við framliðna byggðist á óyggjandi undirstöðu, þá kæmi mér ekki til hugar að rengja það. En ég hefi hvergi í því, sem ég hefi lesið eftir hann, orðið þess var, að hann hafi fundið nokkurn minnsta snefil af sönnun fyrir tilveru andaheims. Það er heldur á hinn veginn. Raymond, hinn framliðni sonur hins mikla eðlisfræðings og spíritista, segir t. d., að á „tilverusviðinu“, þar sem hann á heima, geti menn fengið bæði að reykja og drekka; og yfirleitt hefir Sir Oliver margt eftir þessum syni sínum, sem ekki virðist hægt að skilja öðruvísi en svo, sem hann sé að reyna til að koma föður sínum í skilning um, að hinn framliðni sonur hans sé einmitt ekki andi eða í andaheimi. Hann segir jafnvel (bókin um Raymond, s. 184), að ef menn krjúpi á kné í leðjunni (í andaheiminum!), þá sé svo að sjá sem klæði þeirra óhreinkist. En sannfæring manna um, að líf eftir dauðann væri, eða yrði að hugsast sem andalíf, var svo rík, að menn drógu mjög dár að þessum upplýsingum, í stað þess að láta sér skiljast, að í þeim felst mjög mikilvæg binding um, að samband Sir Olivers við hinn framliðna son sinn, hafi einmitt verið veruleiki en ekki blekking eða ímyndun ein. Í lokakafla bókarinnar Phantom Walls (1929), sem prentaður er upp í „Light“ þ. á., s. 451, segir Sir Oliver: „It is difficult to realise what it all means.“ Á hann þar við, að erfitt sé að skilja upplýsingarnar um, hvað bíði vor handan við dauðann. (Yfir þessum kafla bókar hans, sem tekinn er upp í „Light“, stendur: What awaits us on the other side of death). Honum hefði verið óhætt að taka ennþá dýpra í árinni og segja: Það er með öllu ómögulegt að skilja þessar upplýsingar, ef menn eru óbifanlega sann-

Mikils bætti mer vertr að heyrar erindi þau, er magister Steinþóður Sigurðsson flutti í kvöld í útvarpium, og skáði mikill, að eðg missti af upphafinu. Ær þar af storriðum að fyrir skilningi á því, sem ekki er að skilid. Veri gott að fá fróðasti um vandasöm við miði, og kann góð tak að greiða seðja, sem kjarmor kuramsóknirnar eru, en Steinþóður hinn mikill, að eðg missti af upphafinu. Ær þar af storriðum að fá Steinþóður Sigurðsson flutti í kvöld í útvarpium, og skáði

15. Agsett erindi

6. nóv. 1940.

máluum.

morgum rígrönum í örnum stórum óslenku og flétri i þessa att, eins og hin hefir komið fram í Nýal, Enn yála og verði fyrir spáð, séu ekki án alls sambands við míma viðleiti þau teks, mun hefjast hin nýja old, sem svo brálatlega hefir anna í þessum efnum, sem svo myög er arðandi, að þeigar tilraunir handanað til að koma oss her á jörðu að veg visind- Gilliespie fyrir kveðju- og hvarningarð til min; þykti Mrs. Gilliespie fyrir merðott, að Crookes hefir beðið efnum. Óg mikilsvertr hefir merðott, að Crookes hefur beðið hjálp er að reyna að koma fram náttúrufræðimi í þessum agætismaðurum Sir William Crookes, sem með hennar Gilliepie náð, og hefti eðg rítað etthvað um þauð aður. Ær þau fullkomlega sé. Þetti arangri hefir merkiskonan Mrs. Olive siðoustu bok hennar, sem eðg hefti séð, er þetta boðið, þott stjórnunfræðina í samþand við lífð effir dauðann. Æn i ríkt a við sig að fara að lesa etthvað um stjórnunfræði; en skáldkonan hafði engan ahuga hatt a þeim fræðum og sít Myers (sem var einn af nafnkenndustu spítislitum) hafi lagt Cummings seðir t. d. frá því, að hinn framliðin Frederic bart. Hinn nafnkuði miðill og skáldkona Geraldine samþand við framliðna geti komist í þau horf, sem vera retti skilningur að þessu sé undirstóruskilyrði fyrir því, að samferra oss her á jörðu að ekki, og að hinn einkum a þessum siðoustu tínum, ríkur hugur framliðinna að færði um, að lífð effir dauðann sé andalíff i andahemi.